

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4839/2562

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลาโจทก์ นาง ห.โจทก์ร่วม นาย อ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.วิ.อ. มาตรา 46, ป.วิ.อ. มาตรา 40, ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 290, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 391, ป.วิ.อ. มาตรา 219, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.อ. มาตรา 15

## ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 เป็นการใช้สิทธิยื่นคำร้องในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ มิใช่เป็นคดีที่โจทก์ร่วมฟ้องเองโดยตรง จึงต้องถือว่าคำพิพากษาในส่วนที่โจทก์ร่วมเรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษาในคดีส่วนอาญา ทั้งการพิพากษาคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 46 ดังนั้น สิทธิในการอุทธรณ์ฎีกาเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนในคดีส่วนแพ่งดังกล่าวต้องถือคดีส่วนอาญาเป็นหลัก หากคดีส่วนอาญาขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา คดีส่วนแพ่งก็ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกา แต่หากคดีอาญาต้องห้ามอุทธรณ์ฎีกา คดีส่วนแพ่งก็ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง คดีนี้คดีส่วนอาญาต้องห้ามฎีกา การพิจารณาคดีส่วนแพ่งในชั้นฎีกาจึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 40 โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2558 ก่อนที่ พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2558 มีผลใช้บังคับ สิทธิในการฎีกาจึงเป็นไปตามกฎหมายฉบับเดิมก่อนมีการแก้ไข ดังนั้น เมื่อโจทก์ร่วมฎีกาขอให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 100,000 บาท เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 9 เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เรียกร้องอันเป็นทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท คดีจึงต้องห้ามฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 248 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะฟ้องคดี ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกามาจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 290, 371 จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 3 ให้การต่อสู้อ้างเหตุป้องกัน ระหว่างพิจารณานางใหม่ มารดาผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ส่วนข้อหาพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร โจทก์ร่วมไม่เป็นผู้เสียหายจึงไม่อนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 1,238,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันยื่นคำร้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งสามยื่นคำให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคหนึ่ง, 371 จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 ปี การกระทำของจำเลยที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้

ลงโทษทุกกรรมเป็นกระตังความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานทำร้ายร่างกาย เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จำคุก 10 ปี ฐานพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือ ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร จำคุก 1 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 10 ปี 1 เดือน ทาง นำสืบของจำเลยที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา นับเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 6 ปี 8 เดือน 20 วัน และให้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 ร่วมกันชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 100,000 บาท ให้จำเลยที่ 3 ชำระ ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 568,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับจากวัน ยื่นคำร้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม และขอหาอื่นสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็น ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 (เดิม) จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคหนึ่ง จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 10 ปี คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 และทางนำสืบของ จำเลยที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 หนึ่งใน สามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 20 วัน จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 6 ปี 8 เดือน ยกฟ้องจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือ ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ยกคำขอที่ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วม ให้จำเลยที่ 3 ชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ ร่วม 565,000 บาท นอกจากนี้แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้น อุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เห็นว่า ในคดีส่วนอาญาศาลชั้นต้นพิพากษา ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 จำเลยที่ 3 มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคหนึ่ง และ ฐานพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 จำคุก จำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 ปี การกระทำของจำเลยที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระตังความผิดไปตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย จำคุก 10 ปี ฐานพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร จำคุก 1 เดือน รวม จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 10 ปี 1 เดือน ลดโทษให้จำเลยที่ 3 หนึ่งในสาม ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 6 ปี 8 เดือน 20 วัน ขอหาอื่น สำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ยกฟ้อง ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 391 (เดิม) จำเลยที่ 3 มีความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคหนึ่ง จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 1 เดือน จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 10 ปี ลดโทษให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 หนึ่งในสามตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 20 วัน จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 6 ปี 8 เดือน ยกฟ้องจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดย ไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 นอกจากนี้แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น ดังนี้ ในส่วนของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เมื่อศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษา

ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่เกิน 2 ปี คดีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 9 จะพิพากษาแก้ทั้งบทลงโทษและจำนวนโทษที่ลงอันเป็นการแก้ไขมากก็เป็นเหตุเพียงมิให้ใช้ข้อห้ามฎีกานี้แก่จำเลยอันเป็นเหตุให้จำเลยมีสิทธิฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ตอนท้ายเท่านั้น แต่กฎหมายดังกล่าวหาได้บัญญัติให้สิทธิแก่โจทก์หรือโจทก์ร่วมในอันที่จะฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงด้วยไม่ คดีจึงต้องห้ามโจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงสำหรับความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 นั้น ศาลชั้นต้นที่พิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นได้รับอันตรายแก่กายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 จำเลยที่ 1 ที่ 2 อุทธรณ์ว่าไม่ได้กระทำความผิดในความผิดฐานดังกล่าว ส่วนโจทก์และโจทก์ร่วมมิได้อุทธรณ์ จึงมีผลเป็นว่าความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 ยึดไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยในชั้นอุทธรณ์ไม่มีประเด็นเรื่องจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 หรือไม่ เมื่อโจทก์ร่วมฎีกาในประเด็นดังกล่าวจึงเป็นฎีกาในข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะยื่นฟ้องคดี ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ส่วนที่โจทก์ร่วมฎีกาในคดีส่วนแพ่งขอให้ศาลฎีกาพิพากษาให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นนั้น เห็นว่า การที่โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 เป็นการใช้สิทธิยื่นคำร้องในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ มิใช่เป็นคดีที่โจทก์ร่วมฟ้องเองโดยตรง จึงต้องถือว่าคำพิพากษาในส่วนที่โจทก์ร่วมเรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษาในคดีส่วนอาญา ทั้งการพิพากษาคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 ดังนั้น สิทธิในการอุทธรณ์ฎีกาเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนในคดีส่วนแพ่งดังกล่าวต้องถือคดีส่วนอาญาเป็นหลัก หากคดีส่วนอาญาขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา คดีส่วนแพ่งก็ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกา แต่หากคดีอาญาต้องห้ามอุทธรณ์ฎีกาคดีส่วนแพ่งก็ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง คดีนี้ คดีส่วนอาญาต้องห้ามฎีกาโจทก์ร่วมฎีกา การพิจารณาคดีส่วนแพ่งในชั้นฎีกาจึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2558 ก่อนที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2558 มีผลใช้บังคับสิทธิในการฎีกาจึงเป็นไปตามกฎหมายฉบับเดิมก่อนมีการแก้ไข ดังนั้นเมื่อโจทก์ร่วมฎีกาขอให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ชำระค่าสินไหมทดแทนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นซึ่งพิพากษาให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 100,000 บาท เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 9 จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเช่นกัน เมื่อจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เรียกร้องอันเป็นทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท คดีจึงต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็น

กฎหมายที่ใช้บังคับในขณะฟ้องคดี ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกามาจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย  
พิพากษายกฎีกาของโจทก์ร่วม ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

## องค์คณะ

---

เรวัตร สกุลคล้อย · เสรี เพศประเสริฐ · พิศศักดิ์ ไวกาสี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4839/2562>